

dlujko wo tu bol, ale ſednu ſe ſaſej na ſwoj bom a ſpaſcho až do ſwitania.

Potom pſchemyſli ſe won, zo ma něto zyniſch a zo bužo ſaſnidach, pſcheto gļod chopi joko zaſchne nužiſch, dokulž něběſcho zora zeſu ſeň ſewſchym jědł.

Gdyž běſcho ſklyničko ſejſchko, holeſe ſboma, žeſcho dalej a glēdaſcho hokoło ſe, lež něbý nězo k ježi namakał; ale něhuphta niz, mimo něploďných bomom, tſchawý a pěſka. A aко běſcho tak zeſu chylu hokoło gańał, pſchistym hyschczer wězej gložil a niz k ježi namakał, napadnu jog bojaſní, až bužo dejasch gļodu mrěſch.

Běſcho pak ſe tak mužny pſchegańał, až wězej dalej niamžaſcho; ga chyschi ſe na ſemju a žałoſczáſcho, až dej ſglođnusč. A ako tam lažaſcho, huphta nad ſobu mořskego ſokoła (ſalſen) ſ rybu a to wiżezy, ſpomně na ferſch:

Ty ptaschki ſežywic̄h

A jím jěſcž huzeliſch a t. d.

A to joko tak ſmozowa, až ſaſej ſtanu a ſe myſlaſcho: ten, kenz ptaschki ſežywí, bužo ſe tež ſa mno starach. A won žeſcho k mořskemu brógu, aby tam nězo k ježi pytał. Ako běſcho zeſu kuf hyschel, huphta hawſtrowe ſchkorpiny w pěſku. Na tom ſe ſwjaželi a pytaſcho, lež něbý tež někotare połne hawſtry namakał. Won jich tež namaka a ſwjaželi ſe, až ma weto něto tſchopſchu ježi.

Zuro: „Bo to ſu hawſtry?“

Gregor: „Pla naž w gatach, w tſchugach a tež tu a tam w rěkach ſu take wodowe „ſchkorpinaki“ abo (kaž někotare grone)

2*